

de Răzvan CODRESCU

(poem neptic)

Nimic pe lumea asta nu-i mai greu
decît să-l rabde fratele pe frate:
ne-a pedepsit amarnic Dumnezeu
să fim atîția cînd avem păcate!

Cu cît puieste rău-n fiecare,
cu-atîta parcă ne-nmulțim buluc
și moartea dacă n-ar avea-ndurare,
ar fi pămîntul ca un iad năuc.

De-aceea nu-i virtute mai deplină
decît să rabzi nu singur, ci-ntre mulți,
să te smerești de tine ca de-o vină,
să nu vorbești mai mult decît s-ascuți...

Fugiți pe-aici, trăim din amăgire,
nici singuri cuc, nici între frați grămadă,

căci n-ai cu trupul cum fugi de fire,
nici nu-i din cer ceva să nu se vadă...

Prea dăm pe șarpe vina pentru toate
și nu vedem ce șerpi ajunsem noi,
că de-ar pieri a dracilor cetate,
am ridica-o singuri înapoi!

Doar Tu ești, Doamne, pîn' la capăt bun
și crezi în noi mai mult ca noi în Tine,
și ne iubești pe toți ca un nebun,
și sperî ce nouă nu ni se cuvine.
De cruce spînzuri ca de-un vis divin,
durere ieși și dăruie bucurie,
Te întrupezi din pîine și din vin
și glasul Tău ne strigă din pustie.
Dar și pe-aici de-a stînga-s dracii gloată,
de-a dreapta-s frații care vor cuvînt,
și nici pustia nu-i ce-a fost odată,
cînd Te tîrai cu slava pe pămînt.
Nu pentru mine, Doamne, că-s nimic,
nici pentru lumea beznelor de-afară,
ci numai pentru Tine mai ridic
o rugă-n duh, la ceasul meu de sară.

Și strig ca nimeni: „Scapă-mă de tot
și umple ochi acest pustiu din mine,
și dă-mi atîta har încît să pot
s-apun părtaș luminii Tale line.
Să nu mai am de Tine-n mine loc
și să mă uit pe limba Ta divină,
ca altceva să nu mai fiu deloc
și vrejul veșniciei să mă țină”.
Așa mă rog și doar pe jumătate
pricep eu însumi cîte-n taină-Ți cer,
murind mereu c-un gînd care mă bate
și înviind mereu c-un dor stingher...
De-s mort sau viu, e totu-n ghicitură,
dar vor crăpa oglinzile pe rînd
și-o fi în mine-atîta nemăsură
că-n slava Ta mă voi topi arzînd...

Și s-or topi în slava-Ți miriade,
în câți Adam s-a țândărit prin vremi,
și numai Tu vei ști precum se cade
pe-un singur nume, Doamne, să ne chemi!